

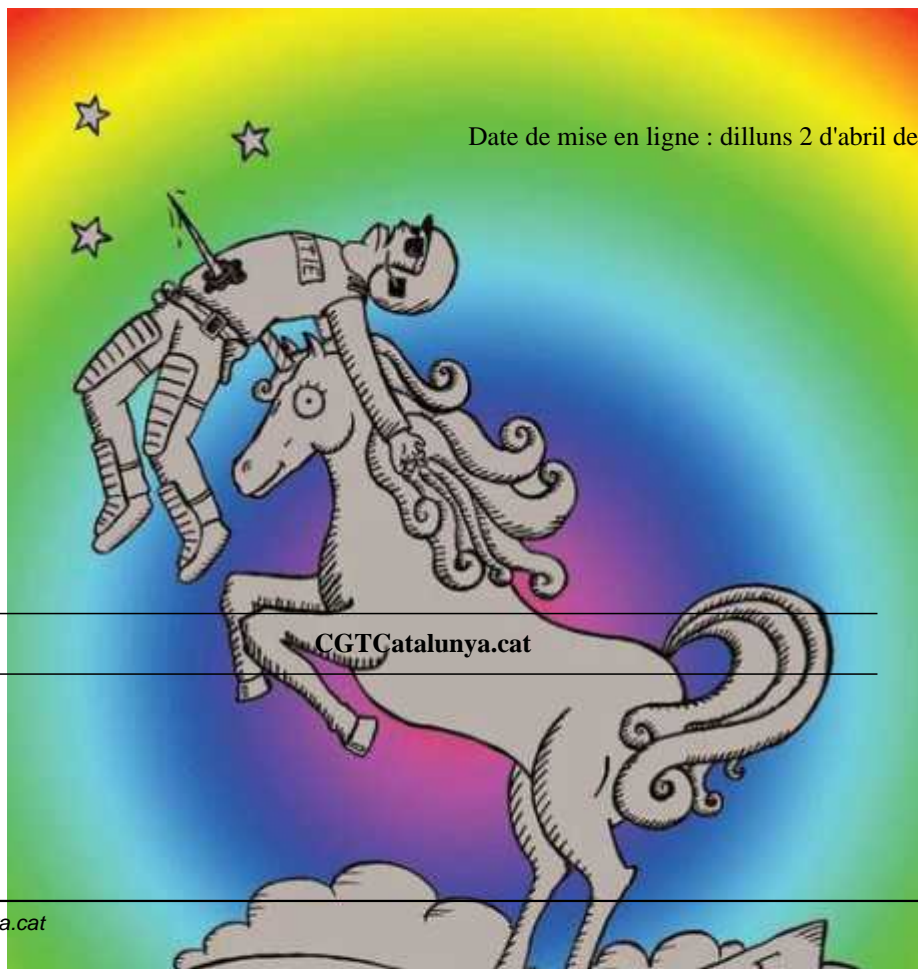

Extrait du CGTCatalunya.cat

<http://cgtcatalunya.cat/spip.php?article12794>

L'anarquisme màgic

- Actualitat - Articles opinió -

Date de mise en ligne : dilluns 2 d'abril de 2018

CGTCatalunya.cat

Algunes vegades callo, observo i penso que algunes persones creuen que militar és venir a escalfar la cadira un parell d'hores a una assemblea, en un horari que els vagi bé. Fa temps que, amb algunes companyes, ens hem adonat que l'esquerra en general i el moviment llibertari en particular, sofreixen, sota la nostra humil opinió, una greu falta de compromís personal i una pèrdua d'objectius clars, que fan que molta gent confongui les formes i els mitjans amb les finalitats.

Anarquisme Màgic. Def. Aquell anarquisme que creu que les coses es canvien soles, escalfant una cadira i donant la teva opinió dues hores a la setmana.

No vull restar importància al debat de les reunions i assemblees com a forma organitzativa però, de vegades, sembla que multitud de companyes entenen la politització com un mecanisme de defensa emocional davant la cruesa de la realitat capitalista: així, estar en un col·lectiu assembleari, es converteix en una forma d'estar al món amb dignitat.

Això no és un problema en si mateix, de fet, és una cosa necessària en un món on el capitalisme ens atomitza i aïlla. El problema potser radica en el fet, més o menys conscient, de no anar més enllà i no emprar l'organització assembleària i de base com un mecanisme per a la transformació social, per millorar la teva vida i la dels teus iguals.

Sempre parlem de coherència, de principis i de comoditat en les lluites. Però mai parlem seriosament de problemàtiques comunes, d'estratègia i de possibilitats de victòria. El temps de les "causes perdudes" ja ha passat, el romanticisme del progressisme solidari ha mort. La pressió del sistema marca la seva pròpia agenda i ens obliga a parlar de com de fastiguejades estem en el "treball", del preu de la vida, del lloguer, de la bretxa salarial i de com podem començar a canviar les nostres condicions materials: no pot ser que estiguem normalitzant el canviar de treball cada 6 mesos, el dedicar el 50% del sou a pagar el lloguer o el viure en pisos que semblen congeladors, perquè no podem pagar-nos un "facturot" de 200 Euros de llum.

Una estratègia a mitjà termini, sota una prèvia anàlisi de conjuntura, ens hauria de permetre actuar amb certa llibertat de maniobra, confiança o delegació, per no haver d'estar parlant-ho tot contínuament. Pot ser que no sigui tan necessari haver d'avaluar tan freqüentment el camí que s'està duent a terme: al cap i a la fi sabem que per poder veure canvis i petits progressos cal esperar un temps i sobretot picar mooolta pedra. Tampoc es tracta de defugir del control col·lectiu i l'autocrítica, tot el contrari: si partim de la voluntat de sumar el màxim de gent a les lluites, hauríem de tenir en compte que moltes de nosaltres no disposem de suficient temps per assistir a totes les maleïdes assemblees. La realitat és que moltes no volem invertir tot el nostre preuat temps a decidir coses cada setmana o observar perplexes com, segons els estats d'ànim de les assistents d'aquell dia, conceptes i acords bàsics són canviats o passats per alt, en un exercici d'immaduresa política que acaba resultant depriment.

No estarem confonent horitzontalitat amb híper-assemblearisme? La gent "curra", té fills, té vida. Podem estar decidint contínuament tot tipus de minúcies i tecnicismes en assemblees interminables i poc efectives? No ens estarà faltant una mica de pragmatisme?

Les reunions han de ser un espai de decisió i debat, però també haurien de servir per delegar i dividir tasques sobre la base de la confiança del treball en comú. En teoria, defensem l'assemblearisme perquè creiem que és una eina d'intel·ligència col·lectiva, útil per prendre decisions tàctiques segons el ritme i desenvolupament dels esdeveniments. En la pràctica, sovint trobem que acaben convertint-se en espais de divagació o semi teràpia, on molta gent deixa anar la seva opinió o vivència personal en un exercici autocomplaent. És possible que no sempre sigui necessari que totes opinem sobre tot? És necessari allargar els temps de les reunions fins a hores

intempestives, impossibles d'assumir per a persones que, per exemple, tenen nens, cuiden de la gent gran o treballen el matí següent? La realitat és que, més d'una vegada, tot això ens genera un estadi de confusió i frustració en aquelles militants que potser ja no som tan joves, però sí seguim sent rebels. Potser, mal que ens pesi, moltes ens acabem sentint més útils dedicant aquelles dues hores a escriure articles per la Soli, a sortir a muntar una taula [de propaganda] enmig de la plaça o fer el que creiem necessari en aquest moment per fer avançar el moviment, sense necessitat de reunir-nos totes. Potser és hora de recuperar les tertúlies laiques i d'enfortir espais de debat i divagació populars on poder bolcar totes aquestes inquietuds opinòlogues i, així, deixar de densificar els espais de decisió?

D'altra banda -i ja acabo amb la meva petita dosi de bilis-, veig que moltes d'aquelles persones que se senten com a peixos en l'aigua del món assembleari i practiquen la "xapa" híper política, des de la superioritat moral i la radicalitat discursiva, són precisament aquelles que no saben viure fora dels espais militants: els espais més populars, fora del confort activista, no saben explicar-se o, simplement, parlen un llenguatge tan allunyat de la realitat social que aquest genera desconfiança o rebuig directament.

De vegades, arribo a pensar que algunes persones s'han cregut la paròdia que els mitjans mostren sobre nosaltres, les anarquistes: somiadores, antisocials, llençabombes. El moviment llibertari, a més de ser una forma de veure el món i la societat, és una eina per canviar-ho tot. Però, perquè aquesta eina sigui efectiva, ha d'estar sempre esmolada i, més enllà de romanticismes, ha de ser útil. I per a això ens necessitem a totes: cadascuna fent el que sap fer i totes sota un paraigua d'intel·ligència i confiança col·lectiva. Això és el que ens fa moviment.

* Article de l'activista llibertari Iru Moner extret del web anarkismo.net <http://www.anarkismo.net/article/30885>